

[Parkov.]

almindelige Værnepligt opretholdes, men efter Forslaget kan de, som ønsker at unddrage sig en saadan Indkaldelse, gøre det.

Derfor er det, jeg mener, at dette Lovforslag ikke er i Overensstemmelse med Grundloven. Men vi er i øvrigt ikke alene af den Aarsag imod det, men ogsaa fordi vi anser den almindelige Værnepligt for et fælles Gode for hele Folket. Derfor ønsker vi at opretholde denne og kan ikke gaa med til det foreliggende Lovforslag.

J. P. Larsen: Jeg har ikke stort at tilføje under denne Debat, og jeg kan ganske tiltræde den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen kom med, at nu bør Talen kun være: ja, ja og nej, nej, at det, der herefter kan siges om denne Sag, vil være temmelig overflødig. Deri har det ærede Medlem Ret, for saa vidt han dermed mener, at nu er Sagen saa godt debatteret, at man kan skride til en Afgørelse, hvilket vil sige en Afstemning. Det forandrer ikke noget som helst i Tingenes Tilstand, at man her staar og gentager alle de Ting, der mangfoldige Gange er fremsat fra denne Talerstol om denne Sag. Det er muligt, at der alligevel i Dagens Løb vil blive fremsat Gentagelser, men jeg skal ikke gøre det.

Jeg har kun et Par ganske enkelte Bemærkninger at gøre, og det er til det ærede Medlem Hr. Parkov. Det ærede Medlem udtalte ved Forslagets anden Behandling en Beklagelse — det staar i Folketingstidende Sp. 5157 og lyder saaledes:

„Der har ikke i denne Samling indenfor det Udvalg, der har været nedsat af Folketinget til Behandling af dette Lovforslag, været nogen Mulighed for en almindelig Drøftelse af det militærpolitiske Problem.“

Jeg maa afgjort protestere mod denne Udtalelses Rigtighed. I Samlingen 1929—30 blev det militærpolitiske Problem drøftet i en uhyre lang Række Møder; jeg erindrer nu ikke Antallet af Taler, der blev holdt af Udvalgets ærede Medlemmer, men jeg tror nok, det løb op til over 200, og største Delen af dem angik Formaalsparagraffen og det militærpolitiske Problem, som blev vendt og drejet paa alle mulige Maader, saa der ikke var nogen Side af Sagen, som ikke blev belyst. Og denne Drøftelse blev, som det ærede Medlem for øvrigt ogsaa indrømmede, støttet ved Selvsyn ved Besøg paa de militære Etablissementer. Der var altsaa i den Samling rig Lejlighed til at

drøfte de militære Problemer og Formaalsparagraffen.

Det ærede Medlem siger paa samme Spalte angaaende den Behandling, der har været i Udvalget i indeværende Samling:

„Efter at man havde haft en Række Møder, begyndte de Forhandlinger, der førtes mellem Regeringspartierne og Venstre, og i den Tid, disse Forhandlinger stod paa, hvilede Udvalgets Arbejde.“

Ja, det er rigtigt; men det ærede Medlem erkender altsaa, at der, forinden disse Forhandlinger paabegyndtes, afholdtes en Række Møder, og deraf følger jo, at der har været rig Lejlighed ogsaa for de konservative Medlemmer til at faa drøftet de militære Problemer og Formaalsparagraffen. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg som Formand for Udvalget i nogen Maade har forholdt Udvalgets Medlemmer Lejlighed til at udtale sig i rigt Maal, saa hvis de konservative Medlemmer af Udvalget havde haft noget alvorligt Ønske om Forhandling eller havde haft noget særligt Standpunkt at fremsætte, et nyt Syn, eller hvad der kunde være, saa har der været den rigeste Lejlighed dertil, og det er saa sandelig ikke Udvalgsflertallets Skyld, hvis de ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti har maattet tilbageholde deres særlige Syn eller ændrede Syn — jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Parkov har ændret sit Syn eller kunde ændre sit Syn, saaledes at der var en Mulighed for at naa til Enighed med mit Parti, med det radikale Parti eller med Venstre; der er ikke fremkommet noget som helst i den Retning, der er kun fremsat en Beklagelse over, at der ikke har været Lejlighed dertil, og det er altsaa en Beklagelse, som jeg paa det mest energiske maa tilbagevise, for det er ganske urigtigt, naar man siger noget saadant.

Det andet, jeg har at bemærke til det ærede Medlem Hr. Parkov, refererer sig til en Udtalelse, som det ærede Medlem for øvrigt gentog i Dag, i det han udtalte som sin Tro, at hvis det blev klargjort for det danske Folk, hvad Følgen vilde blive af dette Lovforslags Vedtagelse, vilde der i Vælgerfolket være et Flertal imod Lovforslaget, men Ulykken var, at dette ikke er sket.

Jeg maa sige, at efter alt, hvad der er foregaaet, siden vi i 1924 fremsatte vort Afrustningsforslag, er det en meget stærk Udtalelse, den har intet som helst med de faktiske Forhold at gøre, og jeg tror ikke, man med nogen som helst Ret kan sige, at noget andet Spørgsmaal i dansk Politik